

zakladatelka neziskovky

Angelika Nevěřilová

Angelika je šťastně vdaná a kromě toho, že je maminkou dvou dětí, má zhruba sto dalších, které sice vyrůstají v dětských domovech, ale pro ni jsou také jejími dětmi.

K pomáhání druhým tíhla už jako malá.

VIZITKA

- V roce 2015 se stala spoluzakladatelkou neziskové organizace Dobré vily dětem, www.dobrevily.cz, www.vilybezi.cz.
- Ráda sportuje, čte a medituje.
- Žije s manželem a dvěma dětmi v Praze.

Na střední škole se zaměřením obchodník – zbožíznalec odmaturovala s vyznamenáním. A kromě schopnosti domluvit se dvěma světovými jazyky bylo největší praktickou dovedností psaní na stroji, všemi deseti a pěkně rychle. „Dnes je psaní na stroji doporučováno jako součást osobního rozvoje, což jsem si tehdy vůbec neuvědomovala,“ říká.

Co vlastně chci?

„Po střední škole jsem absolvovala roční studium na jazykové škole, ukončené státní zkouškou z angličtiny. Vysoká byla v plánu, ale váhala jsem a ptala se sebe sama – co chci vlastně v životě dělat? Proč studovat obor, ve kterém nevidím svou budoucnost? Rodinná finanční situace nebyla příznivá, brigády málo dostupné, a tak vyhrál rozum a vůle postavit se na vlastní nohy. Díky pomoci kamarádky a její maminky se mi podařilo najít místo v tehdejší významném Podniku výpočetní techniky a dostala jsem se tak k ekonomice a účetnictví.“

Pak následovala delší praxe v české IT firmě a účetnictví ve firmě mezinárodní. „Pilovala jsem jazyky praxí a zároveň finančně podporovala různé charitativní projekty. Už tehdy jsem věděla, že se chci charitě a pomáhání druhým věnovat na plný úvazek.“ Během mateřské dovolené začala Angelika vypomáhat s překlady pro projekt Adopce na dálku, v jehož rámci postupně adoptovala tři děti. Dvěma z nich už její finanční pomoc pomohla dostudovat.

Splněný sen

Její poslání pomáhat druhým se definitivně naplnilo před čtyřmi lety. Tehdy si splnila svůj velký sen. „Od dětství jsem tíhla k pomáhání druhým. Pocit, že se mám dobře a žiju šťastný život, není samozřejmý. Je potřeba zkušenosti předávat jiným, dát jim šanci spokojený a plnohodnotný život také poznat. Na vlastní kůži. Proto jsem se v roce 2015 stala spoluzakladatelkou neziskové organizace Dobré vily dětem. Ta pomáhá těm dětem, které neměly v životě štěstí na fungující ro-

Každé léto pořádají Dobré víly letní tábory pro děti z domovů a pěstounských rodin

dinu. Moje práce je mojí životní cestou. Chci a dávám svůj čas, energii a lásku nejen svým dětem, ale i těm z dětských domovů.“

Běh pro děti

Dnes je Angelika jednatelkou organizace a spolu s týmem dobrovolníků pravidelně jezdí za dětmi do dětských domovů. Nejde jen o to, uspořádat jim zábavné odpoledne, dovézt hračky a společně se vyfotit. Dobrovolníci znají všechny děti osobně, jménem, vědí, jaké studují školy, znají jejich velikosti oblečení a čísla bot „Vím, co konkrétní děti baví a co je trápí. S některými mám blízký přátelský vztah, pro jiné jsem teta Angela, která přečte pohádku a pomůže s domácími úkoly. Individuální péče je v té ústavní nedostatek, a tady přicházejí Dobré víly, které si s dětmi hrají, čtou, doučují je a povídají si s nimi o tom, co je trápí a těší.“

Bez nebyvalé podpory rodiny a přátel by prý Angelika takhle úspěšnou a hlavně prospěšnou organizaci vybudovat nedokázala. „Díky mému skvělému muži jsem si mohla ‚dovolit‘ tři roky pracovat zcela zdarma, bez nároku na odměnu včetně placení pojistného z rodinného rozpočtu. Má rodina a přátelé se stali prvními finančními podporovateli naší neziskovky. Poznala jsem skvělé lidi, kteří chtějí pomáhat a rozdávat lásku dětem s nelehkými osudy. Stali se mými přáteli a společná vášeň ke smysluplné práci nás spojuje nejvíce.“

Kromě pravidelných návštěv v dětských domovech a rozvíjejících se víkendových programů je největší událostí Dobrých víl letní tábor pro 50 až 60 dětí z dětských domovů a pěstounských rodin. Letos proběhne již 4. ročník, a dokonce i děti, které jsou už mimo ústavní péči, touží jet s nimi znovu a zažít týden se svými oblíbenými přáteli.

„Na sklonku léta mě a Dobré víly čekají další mimořádné události. V rámci exkluzivní spolupráce s organizátory běhu RunCzech je u nás možné koupit si registraci a běžet 7. září podvečerní Prahou závod Birell Grand Prix. Hledáme různé způsoby, jak dát o naši organizaci vědět a získávat tak pro ‚naše‘ děti další finanční prostředky, které jim pomohou zařadit se do společnosti a postavit se na vlastní nohy.“

S angličtinou ke štěstí

Angelika se snaží získat pro děti finance na vzdělávací cestu do Londýna, protože angličtina je nejčastější doučovací předmět, se kterým děti potřebují v rámci jejich návštěv pomoci. „Chci teenagery ještě více motivovat a ukázat jim, že se nejedná pouze o školní předmět, ale o praktickou znalost, kterou využijí dále v životě, aby mohli poznávat svět. Vím, že to, co děti prožily, neovlivním, ale chci, aby uvěřily, že mohou být v životě šťastné. Mým velkým přáním je inspirovat děti, které se ocitly v těžké životní situaci, k zajímavému trávení volného času, osobnímu rozvoji, poznávání světa a k lásce.“

Relax s Murakamim

I přes obrovské pracovní nasazení si najde čas na rodinu a přátele. Tráví ho společně na chalupě nedaleko Tábora. Nejráději bloudí přírodou nebo běhá lesem. A její celoživotní láskou jsou knihy. „Číst jsem začala ještě před školní docházkou a díky knihám nacházím rozhled a poznávám jiné světy. Mými oblíbenci jsou Haruki Murakami a Jean-Michel Guenassia, ale baví mě i severská literatura a klasika, třeba Charles Dickens. Poslouchám hudbu mimo hlavní rádiový proud a často navštěvuji živá vystoupení českých a zahra-

Angelika chce děti naučit i to, že díky knihám budou mít lepší rozhled

ničních skupin. Mým největším českým favoritem je kapela Priessnitz.“

Udržitelně

Rodiče v ní od malička pěstovali lásku ke sportu. Věnovala se karate, ve dvaceti začala hrát volejbal a po narození dětí našla zálibu v běhu. „V roce 2014 jsem zažila euforii, když jsem uběhla půlmaraton. Zkousím hluboké dýchání, cvičím jógu a poslední dobou týrá své tělo crossfitem (cvičení s vlastní vahou pozn. redakce).“

Není jí jedno, jaký je svět kolem nás, v jakém životním prostředí žijeme. „Snažím se nakupovat ‚lokálně‘. Prosadila jsem kompost i k pražskému domu. Už pět let nejím maso a užívám ekologické přípravky s minimem obalového materiálu. Procestovala jsem řadu zemí a všude jsem měla oči otevřené. Chci své poznatky předávat dětem, které takové štěstí neměly, ale mají před sebou celý život. A když jim trochu pomůžeme, mohou být i ony šťastné.“ ■